

Колко беха го отвратили безсилието и нерешителността на тоя герой към младата и беззаветно предана нему Наташа. . . . И стана му срамно сякаш от такава недостойна роля.

В същност обичаше ли я той? . . . Такъв въпрос за него отдавна беше решен. Той я обичаше искрено и с едно болезнено увлечение. И случайно, или нарочно, когато я виждаше, нещо безкрайно силно и красиво като да изпълняше душата му. Ставаше му леко и като да го обземаше некакво празнично настроение. За няколко време като да замираще у него и мъката от тая безнадеждна любов. . . .

Той затърка чело като да се колебаеше какво да прави. Нещо много по-силно от неговата воля му не даваше кураж да ѝ пише. Неговото сърдце беше наранено от това що научи на последната среща. То потвърди сякаш това, което никой от двамата нямаше смелост първи да го каже. То разочвърка много на дълбоко може би най лютата рана. Поради това няколко дни наред той се криеше от хората като наранен дивеч. Само тъй самотен и в такава отшелничество той намираще покой за душата си. . . .

Сега нейното писмо сякаш още повече го обвърза. Той като да бе обзет още по силно от нерешителност и бездействие. И сякаш нямаше сили той да посегне към перото . . . Струваше му се като да го караха да подпише смъртната си присъда.

Той пак впи жадно поглед в милото писмо и отново го зачете. Каква магическа сила притежаваше това писмо? . . . Той беше чел писма много по-умно и по хубаво изложени от това писмо. Все пак той не смееше да откъсне погледа си от него и бе готов да го чете до утре . . . И дълго време той стоя наведен над него.

„Значи, гя има пред вид моята възраст“ мина през ума му като прочете последните редове. Няколко минути той остана като вцепенен от тежка мисъл, като да решаваше съдбоносен въпрос. Па скри писмото в вътрешния джоб на палтото си. Той прехапа устни и по мрачното му лице се появи изражението на твърда решителност. „Не мога, отсече той на ума си, това би било подло . . . аз гребва да отида докрай“.

Към привечер Митков пак излизаше из къщи със същото изражение на гузност.

Трескаво унесен в мисли той едвам можа да каже на жена си: